

Про бідного Льову і державну мову

Павло Глазовий

Зустрілися на базарі
Дамочки знайомі.
— Як ваш Льова поживає?
— Сидить у дурдомі.
Він в Ізраїль перебрався
До перебудови,
А там бар'єр — біда тобі,
Як не знаєш мови.
Вчився Льова так старанно,
Що не бачив світу,
Але ідішу не вивчив,
Не знає івриту.
Як почина балакати —
Ні складу, ні ладу.
Там же книжки не спереду
Читають, а ззаду.
Потикався бідний Льова
В різні установи —
Все закрито-перекрито,
Як не знаєш мови.
Скрізь дивилися на Льову,
Як на психопата,
Тому й зробив бідний Льова
З фанери плаката.
Накарлякав: "До такого
Життя ми незвичні.
Ми — євреї особливі,
Ми — руськоязычні.
Вимагаєм від кнесета
Створить нам умови,
Запровадить в Ізраїлі
Дві державні мови!"
Гукав Льова під кнесетом,
Роззявивши рота,
А на нього всі дивились,
Як на ідіота.
Мало йому не побили

На лобі плаката...

Тепер в Льови у дурдомі —
Окрема палата.

Щоб знав, дурень, що Ізраїль
Розумна держава,
Нав'язувать чужу мову
Там не мають права.